

τέθηπα ($\sqrt{\Theta A I \Pi}$), παρακ. με σημασία ενεστ. (κανονικός ενεστ. δεν υπάρχει), Επικ. υπερσ. *έτεθήπεα*, ως παρατ. **I. 1.** αμτβ., μένω έκθαμβος, κατάπληκτος, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· ως επί το πλείστον στην μτχ. *τεθηπώς*, έκπληκτος, έκθαμβος, σε Ομήρ. Ιλ.· εδώ ανήκει επίσης και ο αόρ. β' *έτᾶφον*, ο οποίος χρησιμοποιείται από τον Όμηρ. μόνο στη μτχ. *τᾶφών*, στις φράσεις *ταφών ἀνόρουσε*, *στη δὲ ταφών*· αλλά γ' ενικ. *τάφε* (αντί *έτᾶφε*), απαντά σε Πίνδ.· και α' ενικ. *έταφον*, σε Αισχύλ. **2.** με αιτ., θαυμάζω ή μένω έκπληκτος προς κάτι, σε Λουκ.

τέθμιος, -ον ή τέθμια, -ον, Δωρ. αντί *θέσμιος*, ορισμένος, κανονικός, Λατ. *solenis*, σε Πίνδ.· *τέθμιον*, *τό*, = το επόμε., στον ίδ.

τεθμός, ό, Δωρ. αντί *θεσμός*, νόμος, έθιμο, σε Πίνδ.

τεθορειν, με αναδιπλ. αντί *θορειν*, απαρ. αορ. β' του *θρώσκα*.

τεθορυβημένως, επίρρ. μτχ. Παθ. παρακ. του *θορυβέω*, με θόρυβο, σε Ξεν.

τεθριππο-βάμων, [ᾱ], ό· *τεθριπποβάμων στόλος* = *τέθριππον*, σε Ευρ.

τεθριππο-βάτης[ᾱ], -ου, ό, οδηγός άρματος που σύρεται από τέσσερα άλογα, σε Ηρόδ.

τέθρ-ιππος, -ον (τέτταρα, ἵππος)· **I.** αυτός που σύρεται από τέσσερα άλογα, σε Πίνδ., Ευρ.· *ᾄμιλλαι τέθριππαι*, αγώνας της αρματοδρομίας, σε Ευρ. **II.**

τέθριππον (ενν. *άρμα*), *τό*, άρμα συρόμενο από τέσσερα άλογα, σε Ηρόδ.,

Ευρ.· *τέθριππον ἵππων*, τέσσερα άλογα ζευγμένα κοντά-κοντά, σε Αριστοφ.

τεθριπποτροφέω, τρέφω τέσσερα άλογα για τέθριππο άρμα, σε Ηρόδ.

τεθριππο-τρόφος, -ον (τρέφω), αυτός που τρέφει τέσσερα άλογα για τέθριππο άρμα, *τεθριπποτρόφος οίκία*, δηλ. πλούσια οικογένεια που μπορούσε να τρέφει τέσσερα άλογα για αγώνα αρματοδρομίας τεθρίππων (ο οποίος ήταν ο πιο δαπανηρός από όλους τους αγώνες), σε Ηρόδ.

τεθυωμένος, μτχ. Παθ. παρακ. του *θυόω*.

τειδε, Δωρ. αντί *τήδε*.

τείν[ι], Δωρ. και Επικ. δοτ. ενικ. του *σύ*.

τείνω ($\sqrt{TAN}$, πρβλ. **τανύω**)· μέλ. *τενώ*, αόρ. *έτεινα*, Επικ. *τεινα*· παρακ.

τέτάκα — Παθ., μέλ. *τάθήσομαι*, αόρ. *έτάθην [ᾱ]*, Επικ. *τάθην*· παρακ.

τέτάμαι· υπερσ. γ' ενικ. και πληθ. *τέτατο*, *τέταντο*, γ' δυϊκ. *τετάσθην*·

A. I. 1. *τεντώνω* με δύναμη, *τεντώνω* όσο μπορώ, *τόζον έτεινεν*, το τέντωσε εντελώς, όσο ήταν δυνατό, σε Ομήρ. Ιλ.· *έξ άντυγος ήνία τείνας*, έχοντας δέσει σφιχτά, *τεντωτά* τα ηνία στην κιγκλίδα του άρματος, στο ίδ. — Παθ., (*ίμάς*)

τέτατο, ο ιμάντας ήταν *τεντωμένος*, στο ίδ.· *ιστία τέτατο*, τα ιστία ήταν

τεντωμένα, σε Ομήρ. Οδ.· απόλ., *μη τείνειν ᾄγαν*, μην *τεντώνεις* το σχοινί, τη

χορδή τόσο σφιχτά, σε Σοφ. **2.** μεταφ., *ἴσον τείνειν πολέμου τέλος*, καθιστώ τη μάχη ισόρροπη, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., *έπι ἴσα μάχη τέτατο*, στο ίδ.· *ἵπποισι*

τάθη δρόμος, το βήμα τους επιταχύνθηκε στο έπακρο, στο ίδ.· επίσης, *προσπαθώ*, *αγωνίζομαι*, *εντείνω* τις δυνάμεις μου, σε Πίνδ. **3.** *εκτείνω*,

απλώνω, *Ζεύς λαίλαπα τείνει*, σε Ομήρ. Ιλ.· *νύξ τέταται βροτοῖσι*, η νύχτα είναι *απλωμένη* πάνω από τους θνητούς, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, λέγεται για το φως,

τέτατο φάος, σε Σοφ.· λέγεται για τον ήχο, *ἀμφι νῶτ' έτάθη πάταγος*, σε Σοφ.

4. *σκοπεύω*, *κατευθύνω* προς κάποιο σημείο, κυρίως από το τόξο, *τείνειν βέλη*, στον ίδ.· έπειτα μεταφ., *τείνω φόνον εἷς τινα*, *σκοπεύω*, *μελετώ*, *σχεδιάζω* τον θάνατο κάποιου, σε Ευρ.· *τείνω λόγον εἷς τινα*, σε Πλάτ. **II. 1.** *εκτείνω* κατά

μήκος, σε Ηρόδ. — Παθ., *εξαπλώνομαι* κατά μήκος, *ταθείς έπίγαίη*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ταθείς ένι δεσμῶ*, βρίσκεται *ξαπλωμένος* με αλυσίδες, σε Ομήρ. Οδ. **2.**

εκτείνω προς κάποιον, *προτείνω*, *παρουσιάζω*, *προσφέρω*, *τινά έπί σφαγάν*, σε Ευρ. — Μέσ., *τείνεσθαι χέρα*, *τεντώνω*, *εκτείνω* τα χέρια, κ.λπ., σε Θεόκρ. **3.**

εκτείνω, επιμηκύνω, λέγεται για το χρόνο, σε Αισχύλ., Ευρ.· *τείνειν λόγον*, σε Αισχύλ. **B. I.** αμτβ., λέγεται για γεωγραφική θέση, εκτεινόμεναι, σε Ηρόδ., Ξεν.· λέγεται για χρόνο, *τείνοντα χρόνον*, χρόνος που παρατείνεται, σε Αισχύλ. **II.** αγωνίζομαι, μάχομαι, προσπαθώ, *έναντία τινί*, σε Πλάτ.· σπεύδω, βιάζομαι, σε Ευρ., Ξεν. **III. 1.** εκτεινόμεναι, φθάνω, Λατ. *pertinere*, *έπί τήν ψυχήν*, σε Πλάτ. **2.** αναφέρομαι, ανήκω κάπου, Λατ. *spectare ad*, *τείνει ές σέ*, αναφέρεται σε σένα, σε σένα αποβλέπει, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· *ποιΐ τείνει*; σε τί αναφέρεται; σε Πλάτ.· *έγγύς τι τείνειν τοῦ θανάτου*, στον ίδ.

τείρος, -εος, τό, Επικ. τύπος του *τέρας*, βρίσκεται μόνο στον Πληθ., αστερισμοί στον ουρανό, ουράνια σημάδια, μόνο μια φορά στον Όμηρ.· *τά τείρεα πάντα, τά τ' οὔρανός έστεφάνωται*, σε Όμηρ. Ιλ.· *ένι τείρεσιν αιθέρος*, σε Όμηρ. Ύμν.

τείρω (√*TEP*), παρατ. *έτειρον*, μόνο σε ενεστ. και Ενεργ. και Παθ. παρατ., **I.** τρίβω σκληρά· λέγεται για τα αποτελέσματα του πόνου, φθείρω, καταστρέφω, ταλαιπωρώ, βασανίζω, σε Όμηρ., Αισχύλ. — Παθ., *τείροντο καμάτω τε και ιδρωῶ*, σε Όμηρ. Ιλ.· *τείρετο δ' αίνωδς*, ήταν απόλυτα θλιμμένη, στο ίδ. κ.λπ. **II.** αμτβ., υποφέρω από θλίψη, *ή μάλα δή τείρουσι υἱές Άχαιών*, στο ίδ.

τειγεσι-πλήτης, -ου, ό (πελάζω), αυτός που προσβάλλει, που πλήττει τα τείχη, δηλ. αυτός που επιτίθεται αιφνιδιαστικά και βίαια στις πόλεις, σε Όμηρ. Ιλ.

τειγέω, μέλ. *τειγήσω*, **I.** = *τειχίζω*, χτίζω τείχη, σε Ηρόδ.· *τείχος τειγέω*, στον ίδ. **II.** μτβ., οχυρώνω, *τόν Ίσθμόν*, στον ίδ.

τειγείς, -εσσα, -εν, = *τειχιόεις*, σε Στράβ.

τειχ-ήρης, -ες (άραρίσκω), περικυκλωμένος από τείχη, πολιορκούμενος, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.

τειχίζω, μέλ. Αττ. *τειχιῶ*, αόρ. *έτειχισα*, παρακ. *τετείχικα* (τείχος)· **I.** χτίζω τείχος, σε Αριστοφ. κ.λπ.· με σύστ. αιτ., *τειχίζω τείχος*, οικοδομώ τείχος, σε Θουκ.· ομοίως στη Μέσ., *τείχος έτειχίσαντο*, έχτισαν γι' αυτούς τείχος, σε Όμηρ. Ιλ. — Παθ., χτίζομαι, σε Πίνδ.· γ' ενικ. υπερσ. *τετείχιστο*, απρόσ., υπήρχαν οικοδομικές κατασκευές, σε Ηρόδ. **II.** μτβ., περιτειχίζω ή οχυρώνω, *τό οὔρος*, στον ίδ.· *τήν πόλιν*, σε Θουκ., Δημ. — στη Μέσ., *τειχίζεσθαι τό χωρίον*, σε Θουκ. — Παθ., περικλείομαι από τείχους, στον ίδ.· *τά τετειχισμένα*, τα οχυρωμένα μέρη, στον ίδ.

τειχιόεις, -εσσα, -εν (τείχος), περιτειχισμένος με ψηλά τείχη, σε Όμηρ. Ιλ.

τειχίον, τό (τείχος), περιτείχισμα, σε Όμηρ. Οδ.· η υποκορ. του σημασία λέγεται συνήθως για τα ιδιωτικά οικοδομήματα και όχι —όπως το *τείχος*,— για τα τείχη της πόλης.

τείχισις, ή (τειχίζω), εργασία περιτείχισης, η ίδια η περιτείχιση, σε Θουκ., Ξεν.

τείχισμα, -ατος, τό (τειχίζω), τείχος ή φρούριο, οχύρωμα, σε Ευρ., Θουκ. **τειχισμός, ό**, = *τείχισις*, σε Θουκ.

τειχοδομέω, μέλ. *τειχοδομήσω*, κτίζω τείχος, σε Ανθ.

τειχοδομία, ή, οικοδόμηση τειχών, σε Πλούτ.

τειχο-δόμος, -ον (δέμω), αυτός που χτίζει, που οικοδομεί τείχη.

τειχ-ολέτις, -ιδος, ή, αυτή που καταστρέφει τα τείχη, παρά Πλούτ.

τειχομαῆχέω, μέλ. *τειχομαχήσω*, μάχομαι στα τείχη, δηλ. πολιορκώ, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *τειχομαχέω τινί*, σε Αριστοφ.· *πρός τινα*, σε Πλούτ.

τειχο-μάχης[ᾶ], -ου, ό (μάχομαι), αυτός που προσβάλλει τα τείχη, πολιορκητής, σε Αριστοφ.

τειχομαχία, Ιων. **τειχομαχίη**, ή, μάχη στα τείχη, δηλ. πολιορκία, σε Ηρόδ.· έτσι ονομάζεται η δωδέκατη ραψωδία της Ιλιάδας (Μ), σε Πλάτ.

τειχο-μελής, -ές (μέλος), αυτός που τειχίζει δια μουσικής, λέγεται για τη λύρα του Αμφίωνα, σε Ανθ.

τειχο-ποιός, -όν (ποιέω)· **I.** αυτός που χτίζει τείχη ή οχυρώματα, σε Λουκ. **II.** οί τειχοποιοί στην Αθήνα, ήταν εκλεγμένοι άρχοντες επιφορτισμένοι με την επιστασία της επισκευής των τειχών της πόλης, σε Δημ., Αισχίν.

τείχος, -εος, τό, I. τείχος· ιδίως, μεγάλο τείχος γύρω από πόλη, το τείχος της πόλης, σε ενικ. και πληθ., σε Όμηρ.· *τειχέων κιθῶνες, χιτώνες από τείχη*, δηλ. πολλά τείχη το ένα μέσα στο άλλο, σε Ηρόδ.· *τείχος ἐλαύνειν, δέμειν*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· *οικοδομεῖν*, σε Ηρόδ.· *τείχος περιβάλλεσθαι*, *moenia sibi circumdare*, στον ίδ.· επίσης, *τείχος περιβάλλεσθαι τὴν πόλιν*, στον ίδ.· *τείχος ῥήξασθαι*, προκαλώ ρήγμα στο τείχος, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως στους πεζογράφους, *τείχος καθαιρεῖν, κατασκάπτειν*, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** τὰ μακρὰ τείχη στην Αθήνα, τείχη που ένωναν την πόλη με τα λιμάνια του Πειραιά και του Φαλήρου, τα οποία καλούνταν αντίστοιχα τὸ βόρειον ή Πειραιϊκό, και το νότιον ή Φαληρικὸ τείχος· *τείχος, τείχη*, διαφέρει από το *τοιχος*, όπως το Lat. *muşus*, *moenia* από το *ragies*, όπως τα τείχη της πόλης από τον τοίχο του σπιτιού· πρβλ. **τειχίον**. **II.** οποιοσδήποτε οχυρωμένος τόπος, κάστρο, φρούριο, σε Ηρόδ.· στον πληθ. λέγεται για ένα μόνο φρούριο ή μεμονωμένες οχυρώσεις, στον ίδ. **III.** οχυρωμένη πόλη, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.· ομοίως στον πληθ. (αμφίβ. προέλ.).

τειχοφυλάκew, μέλ. *τειχοφυλακήσω*, φυλάττω τα τείχη, σε Πλούτ.

τειχο-φύλαξ[ῦ], -ἄκος, ό, φρουρός τειχών, σε Ηρόδ.

τειχύδριον, τό, υποκορ. του *τείχος*, σε Ξεν.

τείως, επίρρ., Επικ. και Ιων. αντί *τέως*.

τέκε, Επικ. γ' ενικ. αορ. β' του *τίκτω*· **τεκεῖν**, απαρ.

τεκμαίρομαι, μέλ. *τεκμαῖρομαι*, αόρ. *έτεκμηράμην*, Επικ. *τεκμηράμην*· αποθ. (*τέκμαρ*)·

A. I. δηλώνω με σημάδι ή όριο, ορίζω, διατάσσω, σε Όμηρ.· επιβάλλω έργο σε κάποιον, προστάζω, ορίζω, σε Ομήρ. Οδ.· με απαρ., σχεδιάζω, έχω σκοπό να πράξω, σε Ομηρ. Ύμν. **II.** κρίνω από σημεία και ενδείξεις, σχηματίζω γνώμη για κάποιο πράγμα, εικάζω, υπολογίζω, αποφαίνομαι, σε Ευρ.· απόλ., συμπεραίνω, σε Ξεν.· λόγος στον οποίο κάποιος στηρίζεται και εικάζει, συνήθως εκφέρεται με δοτ., *έμπύροις τεκμαίρεσθαι*, να σχηματίζεις κρίση μέσα από τις έμπυρες θυσίες, σε Πίνδ.· *τεκμαίρομαι έργω κού λόγω τεκμαίρομαι*, σε Αισχύλ.· *τά καινά τοῖς πάλαι*, σε Σοφ. κ.λπ.· με απαρ., *τεκμαίρομαι τοῦτο οὔτω έξειν*, σε Ξεν. **B.** Ο Ενεργ. τύπος *τεκμαίρω* απαντά στους ποιητές, δείχνω μέσα από κάποιο σημάδι ή ένδειξη, *τεκμαίρει χρῆμ' έκαστον*, η περίσταση αποδεικνύει τον κάθε άνθρωπο (δηλ. δείχνει την αξία του, κ.λπ.), σε Πίνδ.· *τεκμαίρει ιδεῖν*, παρέχει σημάδια (στους ανθρώπους) ώστε να δουν, στον ίδ.· *τέκμηρον, ὅτι μ' έπαμμένει παθεῖν*, μου δείχνει τί με περιμένει να υποφέρω, σε Αισχύλ.

τέκμαρ, Επικ. **τέκμωρ, τό, I. 1.** άκλιτο, ορισμένο σημείο ή όριο, τέρμα, τέλος, σε Ομήρ. Ιλ.· *τέκμωρ Ιλίου*, το τέλος του Ιλίου, της Περσίας, στο ίδ. **2.** τέρμα, τέλος, σκοπός, πρόθεση, σε Πίνδ. **II.** όπως το *τεκμήριον*, ορισμένο σημείο, σίγουρη ένδειξη, όπως ο Δίας λέει για το νεύμα του ότι είναι *μέγιστον τέκμωρ έξ έμέθεν*, η ύψιστη και βεβαιότατη εγγύηση που μπορεί να δώσει, σε Ομήρ. Ιλ.· *ήν δ' οὔδέν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ οὔτ' ήρος*, σε Αισχύλ. κ.λπ. **τέκμαρσις, ή (τεκμαίρομαι)**, κρίση από βέβαια σημάδια.

τεκμήραντο, Επικ. γ' πληθ. αορ. του *τεκμαίρομαι*.

τεκμήριον, τό (τεκμαίρομαι)· **I.** όπως το *τέκμαρ* **II**, βέβαιο σημάδι ή απόδειξη, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** θετική απόδειξη (κυρίως λέγεται για συλλογισμό), σε Αισχύλ., Πλάτ. κ.λπ.· στην Αττ. πεζογραφία, *τεκμήριον δέ*, ως ανεξάρτητη πρόταση, η απόδειξη αυτού είναι το εξής (αυτό που ακολουθεί), σε Θουκ. κ.λπ.

τεκμηριώω, μέλ. *τεκμηριώσω*, αποδεικνύω με βεβαιότητα, σε Θουκ.· *εἴ τω ἱκανὸς τεκμηριῶσαι*, αν μπορεί να αποδείξει με τεκμήρια, στον ίδ.· *τοσαῦτα ἔτεκμηρίωσε ὅτι...*, τέτοια βέβαιη απόδειξη ἔδωσε στο γεγονός ότι..., στον ίδ.

τεκμηρι-ώδης, -ες, ὅμοιος προς *τεκμήριον*, σε Αριστ.

τέκμωρ, τό, Επικ. τύπος του *τέκμαρ*.

τεκνίον, τό, υποκορ. του *τέκνον*, μικρό παιδί, σε Ανθ., Κ.Δ.

τεκνογονέω, τίκτω, γεννῶ παιδιά, σε Ανθ., Κ.Δ.

τεκνογονία, ἡ, γέννηση παιδιών, σε Κ.Δ.

τεκνο-γόνος, -ον, αυτός που γεννάει παιδιά, σε Αισχύλ.

τεκνο-κτόνος, -ον (κτείνω), παιδοκτόνος, σε Ευρ.

τεκν-ολέτεια, ἡ, αυτή που έχει χάσει τα παιδιά της, λέγεται για το αηδόνι, σε Σοφ.

τέκνον, -ου, τό (τίκτω)· **I.** αυτό το οποίο γεννιέται, το παιδί (όπως το Σκωτ. *barin*, από το Αγγλο-Σαξον. *beran*, γεννῶ), σε Όμηρ. κ.λπ.· *γιε μου, παιδί μου*, ενίοτε με αρσ. επίθετο, *φίλε τέκνον*, στον ίδ.· η αναφορ. αντωνυμία ή *μητ.* τίθεται συχνά σε αρσ. ή θηλ. γένος. **2.** λέγεται για ζῶα, τα μικρά, στον ίδ. κ.λπ. **3.** μεταφ., τα λουλούδια καλούνται *γαίας τέκνα*, σε Αισχύλ.· *τα πουλιά αἰθέρος τέκνα*, σε Ευρ. (Η παραλήγουσα είναι μακρά στον Όμηρ., στους Τραγ. πολύ συχνότερα βραχεία).

τεκνοποιέω, μέλ. *τεκνοποιήσω*, (*τεκνοποιός*), στην Ενεργ., λέγεται για γυναίκα, γεννῶ παιδιά· στη Μέσ., λέγεται για άνδρα, παράγω παιδιά, σε Ξεν.· στη Μέσ. και για τους δυο γονεῖς, αναπαράγομαι, κάνω παιδιά, στον ίδ.

τεκνοποιητικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή αρμόζει στη γέννηση παιδιών· *ἡ τεκνοποιητικὴ* (ενν. *τέχνη*), σε Αριστ.

τεκνοποιΐα, ἡ, γέννηση παιδιών, σε Ξεν.

τεκνό-ποινος, -ον (ποινή), αυτός που εκδικείται τα παιδιά, σε Αισχύλ.

τεκνο-ποιός, -όν (ποιέω), λέγεται για τη σύζυγο, που γεννῶ παιδιά, σε Ηρόδ.· λέγεται για τον σύζυγο, που παράγει παιδιά, σε Ευρ.

τεκνο-σπορία, ἡ, σπορά παιδιών, σε Ανθ.

τεκνοῦς, -οὔσσα, -οὔν, συνηρ. αντί *τεκνόεις, -εσσα, -εν*, που έχει γεννήσει παιδιά, σε Σοφ.

τεκνο-φάγος, -ον (φαγεῖν), αυτός που τρώει παιδιά· **τεκνοφᾶγία, ἡ**, καταβρόχθισμα παιδιών, σε Λουκ.

τεκνο-φονέω, φονεύω παιδιά, σε Ανθ.

τεκνο-φόνος, -ον (*φένω), παιδοκτόνος, φονιάς παιδιών.

τεκνόω, μέλ. *τεκνώσω*, **I.** παρέχω παιδιά, εφοδιάζω κάποιον με παιδιά, σε Ευρ. — Παθ., γίνομαι πατέρας παιδιών, δηλ. αποκτώ παιδιά, στον ίδ. **II.** λέγεται για τον άντρα, σπέρνω παιδιά, στον ίδ. — Μέσ., λέγεται για τη γυναίκα, γεννῶ παιδιά· μεταφ., *ὄλβος τεκνοῦται*, έχει απογόνους, σε Αισχύλ.· *χθὼν ἔτεκνώσατο φάσματα*, σε Ευρ. — Παθ., γεννιέμαι, σε Τραγ.· *γάμον τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον*, δηλ. γάμος στον οποίο ο άντρας και γιος είναι το ίδιο πρόσωπο, σε Σοφ.

τέκνωσις, -εως, ἡ, γέννηση, απόκτηση παιδιών, *τέκνωσιν ποιεῖσθαι*, ἔχω παιδιά, αποκτώ τέκνα, σε Θουκ.

τέκον, Επικ. αντί *ἔτεκον*, αόρ. β' του *τίκτω*· **τέκοιεν**, γ' πληθ. ευκτ.

τέκος, -ος, τό, Επικ. δοτ. πληθ. *τέκεσσι, τεκέεσσι, (τίκτω)*, **1.** ποιητ. αντί *τέκνον*, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** λέγεται για ζώα, σε Όμηρ. Ιλ. κ.λπ.· στον πληθ., νεογνά, στο ίδ.

τεκταίνομαι, μέλ. *τεκτάνομαι*, αόρ. *έτεκτηνάμην*, Επικ. γ' ενικ. *τεκτήνατο*· **I.**

1. αποθ., λέγεται για ξυλουργό, κατασκευάζω, πλαισιώνω, φτιάχνω, σε Όμηρ.

Ιλ.· απόλ., εκτελώ ξυλουργική εργασία, αντίθ. προς τη σιδηρουργική, σε

Αριστοφ., Ξεν. **2.** λέγεται για άλλους τεχνίτες, σε Όμηρ. Ύμν., Πλάτ. **3.**

μεταφ., επινοώ, μηχανεύομαι, σχεδιάζω, ιδίως λέγεται για πανουργίες, Λατ.

machinari, έτεκτήναντ' άπόφθεγκτόν μ', με εμπόδισαν να τους μιλήσω, σε

Ευρ.· *πᾶν έπ' έμοι τεκταινέσθω* (ενν. ο Κλέωνας), σε Αριστοφ. **II.** έπειτα

βρίσκουμε το Ενεργ. **τεκταίνω** με την ίδια έννοια, σε Ανθ., Λουκ.· επίσης η

μτχ. *τεκταινόμενος*, με Παθ. σημασία, σε Αριστοφ., Δημ.

τεκτονεΐον, τό, εργαστήριο ξυλουργού, σε Αισχίν.

τεκτονία, ή (τέκτων), η ξυλουργική τέχνη, σε Ανθ.

τεκτονικός, -ή, -όν (τέκτων), ασκημένος ή έμπειρος στην οικοδόμηση, σε

Πλάτ.· ως ουσ., καλός ξυλουργός ή οικοδόμος, αντίθ. προς τον σιδηρουργό,

σε Ξεν.· *ή τεκτονική* (ενν. *τέχνη*), η δουλειά του ξυλουργού, η ξυλουργική, σε

Πλάτ. κ.λπ.

τεκτοσύνη, ή, η τέχνη του ξυλουργού, ξυλουργική τέχνη, *άνηρ εὔ είδώς*

τεκτοσυνάων, σε Όμηρ. Οδ.· *άτιμον χέρα τεκτοσύνας*, χέρι μη τιμημένο, μη

ικανό στην τέχνη του, σε Ευρ.

τέκτων, -ονος, ό (τίκτω)· **1.** κάθε ένας που κατεργάζεται ξύλα, ιδίως

ξυλουργός, λεπτουργός, σε Όμηρ. κ.λπ.· αντίθ. προς τον σιδηρουργό

(*χαλκεύς*), σε Πλάτ., Ξεν.· προς τον κτίστη (*λιθολόγος*), σε Θουκ. κ.λπ. **2.**

γενικά, κάθε τεχνίτης ή χειρωνάκτης εργάτης, *τέκτων κεραοζόος*, αυτός που

κατασκευάζει διάφορα αντικείμενα από κέρατο, σε Όμηρ. Ιλ.· λέγεται για

εργάτη μετάλλων, σε Ευρ.· γλύπτης, αγαλματοποιός, σε Σοφ., Ευρ. **3.** δόκιμος

τεχνίτης σε οποιαδήποτε τέχνη, σε Πίνδ.· *τέκτων νοδυνίας*, δηλ. ιατρός, στον

ιδ. **4.** μεταφ., δημιουργός, πρωτουργός, *νεικέων*, σε Αισχύλ.· *κακῶν*, σε Ευρ.

τεκῶν, μτχ. αορ. β' του *τίκτω*.

τελαμών, -ῶνος, ό, πλατύς μάντας για τη μεταφορά οποιουδήποτε πράγματος

(από τη $\sqrt{\text{ΤΛΑ}}$, *τλάω, απ' όπου πήρε το όνομά του και ο ήρωας Τελαμώνας,

πρβλ. [Άτλας](#))· **1.** δερμάτινος μάντας ή λουρί, για τη μεταφορά της ασπίδας ή

του σπαθιού, σε Όμηρ. **2.** πλατύς λινός επίδεσμος χρήσιμος ως επίδεσμος, σε

Όμηρ. Ιλ., Ηρόδ., Ευρ.· λέγεται για το τύλιγμα με επιδέσμους των νεκρών

σωμάτων των Αιγυπτίων (για τις μούμιες), σε Ηρόδ.

τελέθω, γ' ενικ. Ιων. παρατ. *τελέθεσκε*, έρχομαι στο «είναι», γίνομαι, υπάρχω,

νδζ τελέθει, σε Όμηρ. Ιλ.· ακολουθώ, απλώς είμαι κατά κάποιον τρόπο,

άριπρεπέες τελέθουσι, μινννθάδιοι τελέθουσι, σε Όμηρ., Τραγ.

τέλειος και τέλεος, -α (Ιων. -η), -ον, στους Αττ. επίσης -ος, -ον (**τέλος**)· **I. 1.**

αυτός που έχει φτάσει το τέλος του, τέλειος, πλήρης, σε Όμηρ. Ιλ. κ.λπ.·

λέγεται για θύματα, τέλειος, χωρίς σημάδι ή κηλίδα, στο ίδ.· *τὰ τέλεα τῶν*

προβάτων, σε Ηρόδ.· λέγεται για θυσίες, *ίερά τέλεια*, πλήρη, τέλεια ή

συμπληρωμένα στον αριθμό, ή τελούμενα με κάθε προσήκουσα ιεροτελεστία,

σε Θουκ.· ομοίως, *αίετος τελειότατος πετεηνῶν*, σημαίνει πιθ. το πιο ασφαλές

μαντικό πτηνό, σε Όμηρ. Ιλ. **2.** λέγεται για ζώα, αυτός που έχει πλήρη ηλικία,

ακμαίος, σε Ξεν. κ.λπ. **3.** λέγεται για πρόσωπα, πλήρης, καλά καταρτισμένος,

τέλειος στο είδος του, χωρίς καμία έλλειψη στην ιδιότητά του, σε Πλάτ. κ.λπ.·

ομοίως λέγεται για πράγματα, *φάρμακον τελειότατον*, στον ίδ.· *τελεία άρετή*,

φιλία κ.λπ., σε Αριστ. **4.** λέγεται για προσευχές, ευχές κ.λπ., τετελεσμένοι, εκπληρωμένοι, σε Πίνδ., Αισχύλ.· ὄψις οὐ τέλεη, ὄραμα που δεν σημαίνει τίποτα, σε Ηρόδ.· *τελεία ψῆφος*, ορισμένη απόφαση, σε Σοφ. **5.** στην Αριθμητική, *τέλειοι* είναι οι αριθμοί οι οποίοι ισούνται με το άθροισμα των διαιρετών τους, όπως $6 = 3 + 2 + 1$, σε Πλάτ. **II.** λέγεται για τους θεούς, αυτοί που εκπληρώνουν τις προσευχές, *Ζεῦςτέλειος*, Δίας ο εκπληρωτής, σε Πίνδ., Αισχύλ.· λέγεται για την Ήρα, *ζυγία*, Λατ. Juno pronuba, η προστάτιδα θεά του γάμου, σε Πίνδ., Αισχύλ. κ.λπ.· ομοίως, *τέλειος ἀνήρ*, Λατ. paterfamilias, κύριος του σπιτιού, οικοδεσπότης, πατέρας της οικογένειας, σε Αισχύλ. **III.** τελευταίος, έσχατος, σε Σοφ. **IV.** *τέλειον* (όχι *τέλεον*), *τό*, βασιλικό συμπόσιο, ως μετάφραση του Περσικού *tyeta*, σε Ηρόδ. **V. 1.** επίρρ. *τελέως*, τελικά, εν τέλει, σε Αισχύλ., Πλάτ. κ.λπ. **2.** τελείως, απολύτως, εντελώς, σε Ηρόδ. **3.** το ουδ. *τέλεον* χρησιμοποιείται επίσης ως επίρρ., σε Λουκ. **VI.** Συγκρ. και υπερθ.· ο Όμηρ. χρησιμοποιεί τα *τελεώτερος* ή *τελειότερος*, *τελειότατος*, χάριν μέτρου· στους Αττ. επικρατεί ο τύπος *τελεώτερος*, *τελεώτατος*.

τελειόω και **τελεόω**, μέλ. *τελειώσω*, *τελεώσω*, κάνω κάτι τέλειο, τελειοποιώ, συμπληρώνω· **I.** λέγεται για πράγματα, κάνω τέλειο, συμπληρώνω, εκτελώ, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. — Παθ., τελειούμαι, σε Ηρόδ., Σοφ.· *τελεωθέντων ἀμφοτέροισι*, όταν οι επιθυμίες και των δύο πλευρών εκπληρώθηκαν, σε Ηρόδ.· λέγεται για προφητείες, εκπληρώνομαι, σε Κ.Δ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, φέρνω κάποιον στην τελειότητα, σε Ηρόδ.· *τελειῶσαι λόχον*, να επιτύχει το σχέδιο της ενέδρας, σε Σοφ. — Παθ., φτάνω στην τελειότητα, φτάνω στο τέλος των αγώνων μου, στον ίδ.· φτάνω στην ακμή της ηλικίας μου, σε Πλάτ.

τελείω, Επικ. αντί *τελέω*.

τελείωσις ή **τελέωσις**, **-εως**, ή (**τελειόω**), τελειοποίηση, συμπλήρωση, σε Κ.Δ.

τελειωτής, **-οῦ**, **ὁ**, αυτός που τελειοποιεί, που συμπληρώνει, σε Κ.Δ.

τελεό-μηνος, **-ον** (**μήν**), αυτός που συμπλήρωσε το δωδεκάμηνο διάστημα του έτους, *τελεόμηνος ἄροτος*, δηλ. ένα πλήρες δωδεκάμηνο, σε Σοφ.

Τελέοντες, **οἱ**, μια από τις τέσσερις πρώτες Αττικές φυλές, πιθ. (από το *τελέω* III), αυτοί που τελούν τις αρετές, οι ιερείς· ή (από το *τελέω* II), αυτοί που φορολογούνται, οι γεωργοί, σε Ηρόδ.

τέλεος, **τελεόω**, βλ. **τέλειος**, **τελειόω**.

τελέσειας, β' ενικ. ευκτ. αορ. του *τελέω*.

τελεσθείς, **μτχ.** Παθ. αορ. του *τελέω*.

τελεσιούργημα, **τό**, κατορθωμένος σκοπός, σε Πολύβ.

τελεσιουργός, **-όν**, αυτός που εκτελεί το σκοπό του, αποτελεσματικός, σε Πλάτ.

τέλεσμα, **-ατος**, **τό** (**τελέω**), χρήματα πληρωμένα ή που πρόκειται να πληρωθούν, πληρωμή, σε Λουκ.

τελεσσι-δώτεια, ποιητ. αντί *τελεσιδ-*, αυτή που προσφέρει συμπλήρωση ή εκπλήρωση, σε Ευρ.

τελεσσί-φρων, **-ονος**, **ὁ**, ή (**φρήν**), ποιητ. αντί *τελεσίφρων*, αυτός που εκτελεί τη θέλησή του, σε Αισχύλ.

τελεστήριον, **τό** (**τελέω** III)· **I.** τόπος προς μύηση, όπως ο ναός της Ελευσίνας, σε Πλούτ. **II.** *τελεστήρια*, *τά*, ευχαριστήρια θυσία για επιτυχία, σε Ξεν.

τελεστικός, **-ή**, **-όν** (**τελέω** III), κατάλληλος προς μύηση, μυστικός, σε Πλάτ. **τελέστωρ**, **-ορος**, **ὁ** (**τελέω** III), ιερέας, σε Ανθ.

τελεσφορέω, μέλ. *τελεσφορήσω*, **I.** φέρνω τον καρπό σε πλήρη ωριμότητα, σε Κ.Δ. **II.** πληρώνω φόρο ή τέλος, σε Ξεν.

τελεσ-φόρος, -ον (τέλος, φέρω) · **I.** αυτός που φέρνει σε ένα τέλος, φέρνει σε πέρας, *τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν*, λέγεται για το έτος που συμπληρώνει τον κύκλο που, λέγεται για ένα τέλειο έτος, σε Όμηρ. · *τελεσφόροι ἀραί, εὐχαί*, που τείνουν προς εκπλήρωση, σε Αισχύλ., Ευρ. · *φάσματα δὸς τελεσφόρα*, κάνε να εκπληρωθούν τα οράματα, σε Σοφ. · *τελεσφόρον χάριν δοῦναι*, να δώσει τη χάρη της εκτέλεσης, της εκπλήρωσης, στον ιδ. **II. 1.** εκπληρώνοντας τους σκοπούς κάποιου, *Μοῖρα*, σε Αισχύλ. · *Δίκη*, σε Σοφ. · *πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον*, πέφτω ανίσχυρος στο έδαφος, σε Αισχύλ. **2.** αυτός που φέρνει τον καρπό στην τελειότητα (δηλ. σε ωρίμανση), *δένδρον*, σε Πλούτ. · αυτός που έχει τη διοίκηση ενός πράγματος, με γεν., σε Αισχύλ.

τελετή, -ῆς, ἡ (τελέω) · **I.** μύηση στα μυστήρια, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ. · *ἐς χειρᾶς ἄγεσθαι τὴν τελετήν*, αναλαμβάνω το ζήτημα της μύησης, σε Ηρόδ. · στον πληθ., μυστηριώδεις ιεροτελεστίες κατά τη μύηση, σε Ευρ., Αριστοφ. κ.λπ. **II.** γιορτή που συνοδεύεται από τέτοιου είδους ιεροτελεστίες, στον πληθ., σε Πίνδ. · στον ενικ., σε Ευρ.

τελεῦντι, Δωρ. αντί *τελοῦσι*, γ' πληθ. του *τελέω*.

τελευταῖος, -α, -ον (τελευτή), **1.** έσχατος, Λατ. *ultimus*, σε Ηρόδ. · *τὰ τελευταῖα*, οι καταλήξεις, στον ιδ. · *τελευταίους στήσαι*, εγκαθιστώ στις τελευταίες τάξεις, σε Ξεν. **2.** λέγεται για τον χρόνο, *ἡ τελευταία*, με ή χωρίς το *ἡμέρα*, η τελευταία μέρα που έχει οριστεί για πληρωμή, σε Δημ. · η τελευταία μέρα ενός ανθρώπου, σε Σοφ. **3.** έσχατος, δεινότατος, *ὔβρις*, στον ιδ. **II. 1.** *τὸ τελευταῖον* ως επίρρ., την τελευταία φορά, *τελευταίο* από όλα, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ. · ή *τελευταῖον*, σε Πλάτ. κ.λπ. · και *τὰ τελευταῖα*, σε Θουκ. **2.** επί τέλους, σε Αριστοφ. κ.λπ. · αλλά, **3.** το επίθ. συχνά βρίσκεται μετά από ρήματα όπου κανονικά θα έπρεπε να έχουμε επίρρ., *ὁ τελευταῖος δραμών*, σε Αισχύλ. · *παρελθόντες τελευταῖοι*, σε Θουκ.

τελευτάω, Ιων. *τελευτέω*, μέλ. *τελευτήσω* — Παθ., Μέσ. μέλ. *τελευτήσομαι* · αόρ. *έτελευτήθην* · **I. 1.** τελειώνω, εκπληρώνω, Λατ. *perficere*, σε Όμηρ. · εκπληρώνω όρκο ή υπόσχεση, στον ιδ. · *τελευτᾶν τινι κακὸν ἡμαρ*, προκαλώ άσχημη μέρα για κάποιον, σε Ομήρ. Οδ. · ομοίως στους Αττ., *ποῖ τελευτήσαι με χρή;* = σε ποιο τέλος πρέπει να το φέρω; σε Σοφ. · *Ζεὺς ὄ τι νεύση, τοῦτο τελευτᾶ*, σε Ευρ. κ.λπ. — Παθ., εκπληρώνομαι, γίνομαι, συμβαίνω, σε Όμηρ., Ευρ. **2.** φέρνω σε πέρας, τελειώνω, ιδίως *τελευτάω τὸν αἰῶνα*, τελειώνω την ζωή, δηλ. πεθαίνω, σε Ηρόδ. · *τελευτάω βίον*, σε Αισχύλ. · επίσης με γεν., *τελευτᾶν βίου*, τελειώνω την ζωή, σε Ξεν. · ομοίως, *λόγου τελευτᾶν*, σε Θουκ. · επίσης και χωρίς τον *βίον*, τελειώνω την ζωή, πεθαίνω, σε Ηρόδ., Αττ. · *τελευτάω ὑπότινος*, φονεύομαι, σε Ηρόδ. **II. αμτβ., 1.** εκπληρώνομαι, στον ιδ. **2.** φτάνω σ' ένα τέλος, τελειώνω, Λατ. *finire*, στον ιδ., Αττ. · με εμπρόθ. προσδιορ., *τελευτάω ἔς τι*, φτάνω σ' ένα συγκεκριμένο τέλος, καταλήγω κάπου, σε Ηρόδ., Αττ. · *ποῖ (ἐς τί) τελευτᾶ;* σε τί καταλήγει; ποιο είναι το τέλος του; σε Αισχύλ. **3.** πεθαίνω, βλ. ανωτ. **4.** η *μτχ. τελευτῶν, -ῶσα, -ῶν*, χρησιμοποιείται ως επίρρ., επί τέλους, στο τέλος, *τελευτᾶν ἔλεγε*, σε Ηρόδ. · *κᾶν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα*, και θα τελείωνε το πράγμα σε συμπλοκή, σε Σοφ. · *τὰς ὀλοφύρσεις τελευτῶντες ἐξέκαμνον*, στο τέλος κουράστηκαν από το πένθος, σε Θουκ. **5.** λέγεται για χώρα, φτάνω σ' ένα τέλος, παρακαμάζω, σε Ηρόδ.

τελευτή, ἡ (τελέω) · **I. 1.** τελείωμα, συμπλήρωση, εκπλήρωση, σε Ομήρ. Οδ. **2.** τέλος, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. · *τῆσόδου*, σε Αριστοφ. · *ἡ τελευτή τοῦ πολέμου*, σε

Θουκ. **3.** ιδίως, το τέλος της ζωής, *βίοτοιο τελευτή*, σε Ομήρ. Ιλ.· *βίου*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίσης, περιφραστ. *θανάτοιο τελευτή*, το τέλος που ο θάνατος φέρνει, Λατ. *mortis exitus*, σε Ησιόδ. **4.** τέλος, έκβαση, αποτέλεσμα, σε Πίνδ., Αισχύλ. **5.** με προθ., χρησιμ. με επιρρ. σημασία, *ἐς τελευτήν*, στο τέλος, επί τέλους, σε Ησιόδ., Σοφ.· *ἐπιτελευτήs*, σε Πλάτ.· *ἐν τελευτῇ*, σε Αισχύλ. **II. 1.** τέλος, άκρη οποιουδήποτε πράγματος, *τελευται Λιβύης*, τα άκρα της Λιβύης, σε Ηρόδ. **2.** τέλος πρότασης, σε Αριστ.

τελέω, Επικ. επίσης **τελείω**· Επικ. παρατ. *τέλεον*· μέλ. *τελέσω*, Επικ. *τελέσσω*, Ιων. *τελέω*, Αττ. *τελῶ*, αόρ. *έτέλεσα*, Επικ. *έτέλεσσα*· παρακ. *τετέλεκα* — Παθ., Επικ. ενεστ. *τελείομαι*, μέλ. *τελεσθήσομαι*, και Μέσ. μέλ. με Παθ. σημασία, γ' ενικ. *τελείται*, απαρ. *τελέεσθαι*, *τελείσθαι*, μτχ. *τελεύμενος*· αόρ. *έτετέσθην*· παρακ. *τετέλεσμαι*, γ' ενικ. υπερσ. *τετέλεστο*· (τέλος)· **I. 1.** συμπληρώνω, τελειώνω, εκπληρώνω, και γενικά, διενεργώ, φέρνω σε πέρας, Λατ. *perficere*, σε Όμηρ. — Παθ., στον ιδ.· *άμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δέ ἔργον*, ειπώθηκε ο λόγος και αμέσως ήταν τελειωμένο το έργο, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** εκπληρώνω το λόγο μου, σε Όμηρ.· παρέχω σε κάποιον την εκπλήρωση κάποιου πράγματος, *τί τινι*, στον ιδ.· *τελέω νόον τινί*, εκπληρώνω την επιθυμία κάποιου, σε Ομήρ. Ιλ.· *τελέσαι κότον, χόλον*, να καταπιεί το θυμό του, την οργή του, στο ιδ.· με απαρ., *οὐδ' έτέλεσε φέρειν*, ούτε κατόρθωσε να φέρει, στο ιδ.· *όρκια τελείν*, όπως το *όρκον τελευτάν*, εκπληρώνω ή επιβεβαιώνω έναν όρκο, στο ιδ. **3.** κάνω κάτι τέλειο, τελειοποιώ, *άρετάν*, σε Πίνδ.· *τελέω τινα*, δίνω σε κάποιον ευλογίες, ευχές τέλειας ευτυχίας, στον ιδ.· ομοίως, *τελεσθεις ὄλβος*, σε Αισχύλ.· επίσης, φέρνω το παιδί στην ωριμότητα, το φέρνω στην ζωή, σε Ευρ. **4.** φέρνω σε ολοκλήρωση, τελειώνω, *όδόν*, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· χωρίς το *όδόν*, τελειώνω την πορεία κάποιου σε ένα μέρος, φτάνω σ' αυτό, σε Θουκ. **5.** λέγεται για το χρόνο, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. — Παθ., *ήματα μακρά τελέσθη*, στο ιδ.· λέγεται για ανθρώπους, φτάνω στο τέλος μου, στο τέλος της ζωής μου, σε Αισχύλ. **6.** αμτβ. όπως το Παθ., εκπληρώνομαι, αποβαίνω κατά κάποιο τρόπο, στον ιδ., σε Σοφ. **II. 1.** πληρώνω ό,τι οφείλω, πληρώνω τα τέλη μου, σε Ομήρ. Ιλ.· γενικά, πληρώνω, παρέχω δώρο, σε Όμηρ., Αττ.· απόλ., πληρώνω φόρους, σε Ηρόδ. — Παθ., λέγεται για χρήματα, πληρώνομαι, καταβάλλομαι, στον ιδ.· λέγεται για πρόσωπα, υπόκειμαι σε πληρωμή φόρου ή φορολογούμαι, σε Δημ. **2.** δαπανώ, ξοδεύω, σε Ηρόδ. — Παθ., δαπανούμαι, ξοδεύομαι, στον ιδ.· *ές τὸ δειπνον τετρακόσιοι τάλαντα τετελεσμένα*, δαπανημένα στο δείπνο, στον ιδ. **3.** επειδή σε πολλές ελληνικές πόλεις οι πολίτες ήταν διαιρεμένοι σε τάξεις ανάλογα με τη φορολογήσιμη περιουσία τους, η φράση *τελέω εἷς τινας*, σήμαινε ανήκω σε κάποια τάξη, υπολογίζομαι ότι ανήκω σε κάποια τάξη, Λατ. *censeri inter*, *τελέω ἐς Έλληνας*, *ἐς Βοιωτούς*, ανήκω στους Έλληνες, στους Βοιωτούς, στον ιδ.· *εἰςάστούς τελέω*, ανήκω στους πολίτες, σε Σοφ.· *εἷς γυναῖκας ἐξ άνδρῶν τελέω*, να καταταχθώ στις γυναίκες ενώ είμαι άνδρας, σε Ευρ.· απ' όπου να συγκριθεί *πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι*, με τον πατέρα του, σε Ηρόδ. **III. 1.** όπως το *τελειόω* II, κάνω κάτι τέλειο, δηλ. μωύ στα μυστήρια, σε Πλάτ., Δημ. — Παθ., μινούμαι, Λατ. *initiarı*, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.· *Διονύσῳ τελεσθῆναι*, να αφιερωθεί στον Διόνυσο, να μνηθεί στα μυστήριά του, σε Ηρόδ.· με αιτ., *τελεσθῆναι Βακχεῖα*, σε Αριστοφ. **2.** μεταφ., *στρατηγὸς τελεσθῆναι*, να διοριστεί επίσημα στρατηγός, σε Δημ.· *τετελεσμένος σωφροσύνη*, οπαδός της σωφροσύνης, της εγκράτειας, σε Ξεν. **3.** επίσης, λέγεται για ιερές τελετές, *τελώ*, σε Ευρ., Ανθ.

τελέως, επίρρ., βλ. [τέλειος](#).

τελήεις, -εσσα, -εν (τελέω): **I.** = *τέλειος*, λέγεται για θύματα, *ἔρδειν* ή *ρέζειν* *τεληέσσας εκατόμβας*, εκατόμβες είτε πλήρεις στον αριθμό ή τέλειες στην ηλικία των θυσιαζομένων ζώων ή με ζώα χωρίς κάποιο σημάδι, αψεγάδιαστα, σε Ομήρ. *Ιλ.*: *τελήεντες οἰωνοί*, πουλιά που προμαντεύουν κάτι με βεβαιότητα, σε Ομηρ. Ὑμν. **II.** *τελήεις ποταμός*, λέγεται για τον Ωκεανό, ο ποταμός στον οποίο όλοι οι άλλοι τελειώνουν ή αυτός που τελειώνει στον εαυτό του ως κυκλοτερής, σε Ησίοδ.

τέλλω, αόρ. *ἔτειλα*, παρακ. *τέταλκα*: **I.** κάνω κάτι να ανυψωθεί, εκπληρώνω, σε Πίνδ. — Παθ., *έρχομαι προς τα εμπρός, ανυψώνομαι*, στον *ιδ.* **II.** *αμτβ.* στην *Ενεργ.*, *ἡλίου τέλλοντος*, κατά την ανατολή του ηλίου, σε Σοφ.

τέλμα, -ατος, τό, I. στάσιμο νερό, λιμνάζον νερό, έλος, βάλτος, βούρκος, σε Αριστοφ., Πλάτ.: στον *πληθ.*, χαμηλή χώρα υποκειμένη σε πλημμύρα, σε κατακλυσμό, σε Ηρόδ. **II.** *λάσπη λιμνάζοντος νερού, λάσπη χρήσιμη για την οικοδόμηση, ασβέστης, πηλός*, στον *ιδ.* (*άγν. προέλ.*).

τελμαῖτ-ώδης, -ες (εἶδος), *ελώδης, βαλτώδης, λασπώδης, ὕδωρ*, σε Πλούτ.

τέλος, -εος, τό, I. 1. εκπλήρωση ή συμπλήρωση κάθε πράγματος, *Λατ. effectus*, δηλ. το αποτέλεσμα αυτού, η έκβασή του, το τελειώμά του, σε Ομήρ. κ.λπ.· *τέλος πολέμου*, η έκβασή του, σε Ομήρ. *Ιλ.*: *τέλος μύθω ἐπιθήσεις*, θα

δώσεις σκοπό στον λόγο, δηλ. θα κάνεις τον λόγο αποτελεσματικό, στο *ιδ.*: *τέλος ἐπιγίγνεται ἀρῆσι*, οι προσευχές κάποιου εκπληρώνονται, σε Ομήρ. *Οδ.*: *τέλος ἔχειν*, έχω φθάσει στο τέλος, είμαι ολοκληρωμένος ή έτοιμος, σε Ομήρ. *Ιλ.*: *τέλος ἔχει δαίμων ὅσα θέλει*, η θεότητα κρατάει το αποτέλεσμα στην

εξουσία της, σε Ευρ.: *τέλος λαβείν*, συμπληρώνομαι, τελειώνομαι, σε Πλάτ. **2.**

ιδίως, λέγεται για το τέλος της ζωής, *τὸ τέλος βίου*, σε Σοφ., Ευρ.: και χωρίς το *βίου*, το τέλος της ζωής, ο θάνατος, σε Ηρόδ. **3.** περιφραστικά σε διάφορες φράσεις, *τέλος θανάτου*, το σημείο ή το όριο του θανάτου, *Λατ. exitus mortis*, σε Ομήρ.: ομοίως, *τέλος γάμοιο = γάμος*, σε Ομήρ. *Οδ.* κ.λπ. **4.** *επιρρ.*

χρήσεις: α) *τέλος*, εν τέλει, σε Ηρόδ., Θουκ.: ομοίως, *εἰς ή ἐς τέλος*, σε Ηρόδ.: *διὰ τέλους*, από την αρχή μέχρι το τέλος, για πάντα, εντελώς, σε Τραγ.: **β)**

τέλει, *Λατ. omnino*, καθόλου, σε Σοφ. **II. 1.** προκείμενο τέλος, κύρια υπόθεση, *μύθου τέλος*, σε Ομήρ. *Ιλ.* **2.** τέλος ενέργειας, σε Πλάτ.: *απ' όπου, τὸ ἀγαθόν*,

το μύριο και πρώτιστο αγαθό, το του Κικέρωνα *finis bonorum*, σε Αριστ. **3.** τελειότητα, τέλεια ηλικία, *ἀνδρὸς τέλος*, τέλεια ηλικία άνδρα, η ανδρική ηλικία, σε Πλάτ.: *τέλος ἔχειν ή λαμβάνειν*, είμαι ανεπτυγμένος, στον *ιδ.* **4.**

τελική απόφαση, αποφασιστικότητα, σε Αισχύλ. **5.** βραβείο στους αγώνες, σε Πίνδ. **III. 1.** υπέρτατη εξουσία, σε Ευρ. κ.λπ. **2.** αρχή, αξίωμα, *οἱ ἐν τέλει*,

αυτοί που κατέχουν αξιώματα, οι άρχοντες, σε Σοφ., Θουκ. κ.λπ.: *οἱ ἐν τέλει βεβῶτες*, σε Σοφ.: *ακολουθῶς, τὸ τέλος*, η κυβέρνηση, σε Αισχύλ.: *τὰ τέλη*, οι άρχοντες, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ. **3.** γενικά, *υπούργημα, έργο*, σε Αισχύλ.: *ὀμμάτων τέλη*, τα καθήκοντα των οφθαλμών, σε Ευρ. **IV.** σώμα στρατιωτών,

σε Ομήρ. *Ιλ.*: *ἐν τελέεσσιν*, κατά διαίρεσεις, τάξεις ή σώματα, σε Ομήρ. *Ιλ.*: ομοίως, *κατὰ τέλεα*, σε Ηρόδ.: *δίρρηκα τέλη*, τάγμα από άρματα, σε Αισχύλ.: λέγεται και για πλοία, *τρία τέλη τῶν νεῶν*, σε Θουκ. **V.** αυτό που πληρώνεται

για κρατικούς σκοπούς, φόρος, δασμός, χρέος, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.: *ἀγοραῶς τέλος*, φόρος, σε Αριστοφ.: *τέλος πρίασθαι, πωλεῖν*, αγοράζω φόρο ή τον πουλώ, σε Δημ., Αισχίν.: *αντί λύειν τέλη*, βλ. [λύω](#) **V. 2.** γενικά, *δαπάνη*,

σε Θουκ.: στην Αθήνα, η περιουσία για την οποία ο πολίτης φορολογεῖτο, *Λατ. census*: και *ακολουθῶς, τάξη, διαίρεση πολιτών*, σε Δημ. κ.λπ. **VI. 1.** στον *πληθ.*, προσφορές ή ιερές τελετές που οφείλονται στους θεούς, σε Τραγ.:

ιδίως, λέγεται για τα Ελευσίνια μυστήρια, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ. **2.** λέγεται για το γάμο, ως συμπλήρωμα του ανθρώπινου βίου, σε Αισχύλ., Σοφ.

τέλοσδε, επίρρ., προς το τέλος, σε Ομήρ. Ιλ.

τέλσον, τό, τέρμα, όριο, *τέλσον άρούρης*, σε Ομήρ. Ιλ. (αμφίβ. προέλ.).

Τελχίν, -ίνος, ό, I. ένας από τους Ταλχίνους, τους πρώτους κατοίκους της Κρήτης, και τους πρώτους που επεξεργάστηκαν τα μέταλλα, σε Αισχύλ. **II.** ως προσηγορικό *τελχίν*, άτακτο παιδί, χαιρέκακος άνθρωπος, σε Ανθ.

τελωνέω, μέλ. *τελωνήσω*, είμαι τελώνης, εισπράττω φόρους, σε Λουκ.

τελ-ώνης, -ου, ό (τέλος V), αγοραστής ή εισπράκτορας δημόσιων φόρων, σε Αριστοφ., Αισχίν., Κ.Δ.· Λατ. *publicanus*.

τελωνία, ή, το έργο του *τελώνου*, σε Δημ.

τελωνιάς, -άδος, ή, αυτή που αφορά σε τέλη ή φόρους, *μᾶζα τελωνιάς*, η πλούσια ζωή των τελώνων, σε Ανθ.

τελωνικός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται ή χαρακτηρίζει το έργο του τελώνη, τ. *νόμοι* οι νόμοι που ρυθμίζουν τις τελωνιακές διαδικασίες, σε Δημ.

τελώνιον, τό (τελώνης), τόπος στον οποίο πληρώνονται τα τέλη, σε Κ.Δ.

τεμάχιον, τό, υποκορ. του *τέμαχος*, σε Πλάτ.

τέμαχος, -εος, τό (τέμνω), κομμάτι παστωμένου ψαριού, σε Αριστ., Ξεν. κ.λπ.· γενικά, κομμάτι κρέατος, σε Λουκ.

τεμενίζω, Αττ. μέλ. *τεμενιῶ*, κατασκευάζω ιερό άλσος (*τέμενος*), αφιερώνω, σε Πλάτ.

τεμεῖν, απαρ. αορ. β' του *τέμνω*.

τεμένιος, -α, -ον, αυτός που ανήκει σε ιερή περιοχή, σε τέμενος, σε Σοφ.

τεμενίτης[ι], -ου, ό, = *τεμένιος*· στις Συρακούσες, επώνυμο του Απόλλωνα, σε Θουκ.· θηλ. *ή άκρα ή Τεμενίτις*, το ύψωμα το οποίο βρίσκονταν ο ναός ή το τέμενος του Απόλλωνα, στον ίδ.

τέμενος, -εος, τό (τέμνω III. 2)· I. κομμάτι γης αποκομμένο, σημειωμένο ως κτήμα που ανήκει σε βασιλείς και αρχηγούς, σε Όμηρ. **II.** κομμάτι γης αφιερωμένο σε κάποιο θεό, ιερά εδάφη, στον ίδ.· σ' αυτό ιδρυνόταν ο ναός ή το ιερό, σε Ηρόδ.· μεταφ., η ιερή κοιλάδα του Νείλου καλείται *τέμενος Νείλιο*, σε Πίνδ.· η Ακρόπολη είναι το *ιερόν τέμενος* της Παλλάδος, σε Αριστ.

τέμνω (√*TEM*, πρβλ. **τέμω**), Ιων., Δωρ. και Επικ. **τάμνω**· μέλ. *τεμῶ*, Ιων.

τεμέω· αόρ. β' *έτεμον*, Ιων. και Δωρ. *έτᾶμον*, Επικ. *τάμον*, Επικ. απαρ. *ταμέειν*· παρακ. *τέτμηκα* — Μεσ., μέλ. *τεμοῦμαι*, αόρ. β' *έταμόμην*, απαρ. *ταμέσθαι* — Παθ., μέλ. *τμηθήσομαι*, αόρ. *έμήθην*, παρακ. *τέτμημαι*· **I. 1.** κόβω,

κομματιάζω, σε Όμηρ. κ.λπ.· *όδόντας οΐους τέμνειν*, δόντια επιτήδεια στο κόψιμο, σε Ξεν. **2.** κόβω, τραυματίζω, ακρωτηριάζω, σε Ομήρ. Ιλ.· *πρός δέρην τέμνω*, τραυματίζω στον λαιμό, σε Αισχύλ. **3.** λέγεται για χειρουργό, κόβω, σε Ομήρ. Ιλ.· *απόλ.*, κάνω χρήση του χειρουργικού μαχαιριού, αντίθ. προς τον καυτηριασμό (*κάειν*), σε Αισχύλ., Ξεν. κ.λπ. — Παθ., υποβάλλομαι σε εγχείριση, σε Πλάτ. **II. 1.** κατακόβω, κόβω σε τεμάχια, σε Όμηρ. κ.λπ.· σφάζω, θυσιάζω, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. **2.** *όρκια τάμνειν*, θυσιάζω ως επικύρωση όρκου, και ομοίως κάνω σεμνοπρεπείς όρκους, σε Όμηρ.· *θάνατόν νύ τοι όρκοι έταμνον*, για το δικό σου θάνατο έκανα τους όρκους, σε Ομήρ. Ιλ. — Μέσ., λέγεται για δύο μέρη, *όρκια τάμνεσθαι*, σε Ηρόδ.· πρβλ. Λατ. *foedus fεivε*.3. *φάρμακον τέμνειν*, κόβω ή τεμαχίζω φυτό για την παρασκευή

ιαματικού φαρμάκου ή για την τέλεση μαγείας, σε Αισχύλ. κ.λπ.· *άκος τέμνειν*, βρίσκω τρόπο ή μέσο θεραπείας, σε Ευρ. **4.** διαιρώ, χωρίζω, λέγεται για ποταμό, *μέσσην τέμνω Λιβύην*, την κόβω στα δύο, σε Ηρόδ.· *δίχα τέμνω*, κόβω στα δύο, διαχωρίζω, σε Πλάτ. **III.** αποκόπτω, αποχωρίζω, *κεφαλήν από*

δειρῆς, σε Ομήρ. Ιλ. κ.λπ.· με διπλή αιτ., *έρινεὸν τάμνε νέους ὄρπηκας*, απέκοψε τα νέα κλαδιά απ' τη συκιά, στο ίδ.· και στην Παθ., *τρίχας ἐτμήθην*, τις είχαν κομμένες, σε Ευρ. **2.** αποχωρίζω, *τέμενος*, σε Ομήρ. Ιλ. **IV. 1.** καταρρίπτω κόβοντας, λέγεται για δέντρα, στο ίδ. κ.λπ. — Μέσ., *δοῦρα τάμνεσθαι*, έκοβε ξυλεία για τον εαυτό του, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. **2.** *λίθον τέμνειν*, σπάζω πέτρα (από λατομείο), σε Πλάτ. — Μέσ., *λίθους τάμνεσθαι*, τις έχω σμιλευμένες ή πελεκημένες, σε Ηρόδ. **3.** κατακόβω με σκοπό να καταστρέψω, σε Ευρ. κ.λπ.· *τέμνω τὴν γῆν*, ερημώνω τη χώρα κόβοντας τα δέντρα και καταστρέφοντας τα σπαρτά, σε Ηρόδ., Θουκ.· με γεν. διαιρ., *τῆς γῆς τέμνω*, ερημώνω μέρος αυτής, σε Θουκ. **V.** κόβω ή πελεκάω κάτι ώστε να λάβει ορισμένο σχήμα, *δούρατα*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ. **VI.1.** κόβω κατά μήκος, διασχίζω, σε Σόλωνα. **2.** *τέμνω ὁδόν*, κόβω ή ανοίγω, κατασκευάζω δρόμο, σε Θουκ. — Παθ., *τέμνηνται κέλευθοι*, σε Πίνδ. **3.** διανύω, διέρχομαι, *τέμνων ὁδόν*, σε Ευρ.· *τὴν μεσόγαιαν τέμνω τῆς ὁδοῦ*, παίρνω τη μέση οδό, πλήττω από το εσωτερικό, σε Ηρόδ.· *μέσον τέμνειν*, να ακολουθείς τη μέση οδό, σε Πλάτ. **4.** λέγεται για πλοία, διασχίζω τα κύματα, διαπερνώ τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, λέγεται για τα πτηνά, διασχίζω τον αέρα, σε Αριστοφ. **VII.** φέρνω σε πέρας, Λατ. *decidere*, σε Πίνδ., Ευρ.

Τέμπεα, συνηρ. **Τέμπη**, **τά**, η κοιλάδα μεταξύ του Ολύμπου και της Όσσας, μέσα από την οποία ρέει ο Πηνειός ποταμός και εκβάλλει στη θάλασσα, σε Ηρόδ.

τέμω, αρχαίος τύπος του *τέμνω*, σε Ομήρ. Ιλ.

τεναγίζω, μέλ. *τεναγίσω*, (*τέναγος*), είμαι καλυμμένος με ρηγά νερά, μένω στάσιμος σε λιμνούλες, σε Πλούτ.

τεναγίτις, **-ιδος**, θηλ. επίθ., αβαθής, ρηχή, σε Ανθ.

τενάγος, **-εος**, **τό** (**τείνω**), αβαθή νερά, ρηγά μέρη σε θάλασσες ή ποταμούς, λιμνοθάλασσα, Λατ. *vadum*, σε Ηρόδ., Θουκ.

τεναγ-ώδης, **-ες** (**εἶδος**), καλυμμένος με αβαθή νερά, ρηχός, σε Πολύβ.

τένδω, δαγκώνω, ροκανίζω, σε Ησίοδ.

τενθεία, ή, λιχουδιά, λαιμαργία, σε Αριστοφ.

τένθης, **-ου**, **ὁ** (**τένθω**), αυτός που τρέφεται με εκλεκτές τροφές, λιχούδης, λαίμαργος, σε Αριστοφ.

τέννω, **-οντος**, **ὁ** (**τείνω**), εξαιρετικά τεντωμένο νεύρο, τένοντας, σε Όμηρ.· *τένοντος ποδός*, τεντωμένο πόδι, σε Ευρ.· *ἀπόλ.*, πόδι, σε Αισχύλ., Ευρ.

τέο, **I.** Ιων. και Δωρ. γεν. της ερωτημ. αντων. *τίς*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.τέο**, Ιων. και Δωρ. γεν. της εγκλιτ. αντων. *τις*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

τέο, Δωρ. γεν. του *σύ* (*τύ*), Επικ. **τεοῖο**, σε Ομήρ. Ιλ.

τέοισι, Ιων. αντί *τισί*; δοτ. πληθ. του *τίς*; ποιος; σε Ηρόδ.

τέός, **-ή**, **-όν**, Λατ. *tuus*, Επικ. και Ιων. αντί *σός*, σε Όμηρ., Ησίοδ., Ηρόδ.· Δωρ. *τεός*, **-ά**, **-όν**, σε Πίνδ., και στα λυρικά χωρία των Τραγ.

τεράζω ή **τεράζω**, μόνο στον ενεστ., (*τέρας*), ερμηνεύω τους οιωνούς ή τα φαινόμενα, σε Αισχύλ.

τέραμνον ή **τέρεμνον**, **τό**, στον πληθ., θάλαμος, οίκημα, σε Ευρ.

τέρας, **τό**, γεν. *τέρατος*, Επικ. *τέραος*, Ιων. *τέρεος*· πληθ., ονομ. *τέρᾶτᾶ*, Επικ.

τέραα, Ιων. *τέρεα*· γεν. *τερῶν*, Επικ. *τεράων*· δοτ. *τέρασι*, Επικ. *τεράεσσι*· **I.** σπάνιο σημάδι, ασυνήθιστο φαινόμενο, θαύμα, Λατ. *portentum, prodigium*, σε Όμηρ.· ιδίως, λέγεται για σημάδια στον ουρανό, σε Ομήρ. Ιλ. (πρβλ. **τεῖρος**) κ.λπ. **II.** με συγκεκριμένη έννοια, το τέρας, οτιδήποτε θεωρείται ασυνήθιστο και όχι γήινο, *Διὸς τέρας αἰγιόχοιο*, λέγεται για την κεφαλή της Γοργώς, στο

ιδ.· λέγεται για φίδι, στο ιδ.· λέγεται για τον Τυφωέα, σε Αισχύλ.· λέγεται για τον Κέρβερο, σε Σοφ.

τερα-σκόπος, -ον, ποιητ. αντί *τερατοσκόπος*, σε Αισχύλ., Σοφ.· *καρδία τερασκόπος*, «η προφητική μου ψυχή», σε Αισχύλ.

τεράστιος, -ον (τέρας), τερατώδης, υπερβολικός, σε Θεόφρ.

τεράτεια, ή, λόγος περί ασυνήθιστων πραγμάτων, ταχυδακτυλουργία, σε Αριστοφ.

τεράτεύομαι (τέρας), αποθ., μιλώ για θαυμαστά και αλλόκοτα πράγματα, Λατ. *portenta loqui*, σε Αριστοφ., Αισχίν.· *τερατεύομαι τῷ σχήματι*, συνηθίζω να κάνω παράδοξες χειρονομίες, σε Αισχίν.

τεράτολογέω, μέλ. *τερατολογήσω*, μιλώ για τέρατα, κάνω λόγο για παράδοξα φαινόμενα, σε Λουκ.

τεράτολογία, ή, εξιστόρηση παράξενων φαινομένων, διήγηση θαυμαστών πραγμάτων, σε Ισοκρ., Λουκ.

τεράτο-λόγος, ό (λέγω), αυτός που μιλάει για θαυμαστά και παράδοξα πράγματα, εκπληκτικός, σε Πλάτ.

τεράτουργία, ή, αγάπη για το θαυμαστό, για το παράδοξο, σε Λουκ.

τεράτ-ουργός, ό (*ἔργω), αυτός που κάνει θαύματα, σε Λουκ.

τεράτ-ώδης, -ες (εἶδος), παράδοξος, όμοιος με τέρας, σε Αριστοφ., Πλάτ.

τεράτ-ωπός, -όν (ὄψ), αυτός που δείχνει θαυμάσιος στην όψη, σε Όμηρ. Ὑμν.

τερέβινθος, βλ. [τέρμινθος](#).

τερεβινθ-ώδης, -ες (εἶδος), γεμάτος από δέντρα τερεβίνθου, σε Ανθ.

τέρεμνον, βλ. [τέραμνον](#).

τερετίζω, Αττ. μέλ. *τερετιῶ*, σφυρίζω, μιμούμαι το τιτίβισμα τζίτζικα ή χελιδονιού, σε Βάβρ. (ηχομμ. λέξη).

τερέτισμα, -ατος, τό, σφύριγμα, τιτίβισμα, σε Ανθ.

τέρετρον, τό (τείρω), τρυπάνι, Λατ. *terebra*, σε Όμήρ. Οδ.

τερηδών, -όνος, ή (τείρω), σκουλήκι που τρυπάει το ξύλο, Λατ. *teredo*, σε Αριστοφ.

τέρην, -εινᾶ, -εν, γεν. τέρενος, -είνης (ποιητ. τερένης), -ενος (τείρω)· ποιητ. επίθ. που εννοεί κυρίως την λείανση μέσω της τριβής, και ως εκ τούτου σημαίνει τον λείο, μαλακό, τρυφερό, απαλό, Λατ. *tener*, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ὄψις τέρεινα*, τρυφερή όψη, δηλ. που προκαλεί τρυφερά αισθήματα, σε Ευρ.· συγκρ. *τερεινότερος*, σε Σαπφώ.

τερθρεύομαι, αποθ., χρησιμοποιώ τεχνάσματα και απάτες, σε Δημ. (Πιθ. συνηρ. από το *τερατεύομαι*).

τέρθριος, ό, σχοινί από την άκρη καταρτιού πλοίου (*τέρθρον*), υποστήριγμα, σε Αριστοφ.

τέρθρον, τό, άκρη καταρτιού πλοίου, *cornu anteannae*· γενικά, άκρη, κορυφή, σε Όμηρ. Ὑμν.

τέρμα, -ατος, τό, τέλος, όριο, Λατ. *terminus*· **I. 1.** σημείο, άκρο γύρω από το οποίο έπρεπε τα άρματα να στρίβουν στους αγώνες, Λατ. *meta*, σε Όμήρ. Ιλ.· *δρόμου τέρματα*, σε Σοφ. **2.** το σημάδι που τοποθετούνταν για να δείξει πόσο μακριά είχε ριφθεί ο δίσκος, σε Όμήρ. Οδ. **3.** μεταφ., τέλος, αποτέλεσμα, γεγονός, σε Αισχύλ. **II. 1.** γενικά, τέλος, όριο, στον ιδ.· όμοίως στον πληθ., σύνορα, σε Ηρόδ. **2.** τέλος, *πρὸς τέρμα εἶναι, ἐπὶ τέρμ' ἀφικέσθαι*, έχοντας φτάσει στο όριο, έχοντας συναντήσει το τέρμα, σε Αισχύλ., Σοφ.· *τέρμα βίου*, τέλος ζωής, θάνατος, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ.· *ἐπὶ τέρματι*, στο τέλος, σε Αισχύλ.

3. η άκρη ή το ψηλότερο σημείο, *κακῶν*, σε Ευρ.· *πρὸς τέρμασιν ὄρας*, σε

Αριστοφ. 4. περιφραστ., *τέρμα υγιείας* = *υγιεία*, σε Αισχύλ.· *τέρμα τῆς σωτηρίας*, σε Σοφ. 5. ύψιστη εξουσία, ηγεμονία, *τέρμα Κορίνθου ἔχειν*, εἶμαι βασιλιάς της Κορίνθου, σε Σιμων.· *θεοιάπάντων τέρμ' ἔχοντες*, σε Ευρ.

Τερμέρειον ἢ **Τερμέριονκακόν**, **τό**, παροιμ., λέγεται για το κακό το οποίο επισύρει κάποιος στον εαυτό του· λέγεται ότι προήλθε από κάποιον *Τέρμερα* ληστή, σε Πλούτ.

τερμίνθινος ἢ **τερεβίνθιος**, **-α**, **-ον**, αυτός που παράγεται από το δέντρο τερέβινθο, σε Ξεν.

τέρμινθος, μεταγεν. τύπος **τερέβινθος**, **ἦ**, το δέντρο τερέβινθος ἢ αλλιώς το δέντρο από το οποίο παράγεται η τσικουδιά, σε Θεόφρ., Ανθ.

τερμιόεις, **-εσσα**, **-εν** (**τέρμα**), αυτός που εκτείνεται μέχρι το τέρμα, *ἀσπίς τερμιόεσσα*, ασπίδα που εκτείνεται από το κεφάλι μέχρι τα πόδια, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *χιτῶν τερμιόεις*, σε Ομήρ. Οδ.

τέρμιος, **-α**, **-ον** (**τέρμα**), αυτός που βρίσκεται στο τέλος, ὑστατος, ἐσχατος, λέγεται πάντα για το χρόνο, *τερμιά ἡμέρα*, η ημέρα του θανάτου, σε Σοφ.· *τερμιά χώρα*, το σημείο όπου ἐμελλε σε κάποιον να τερματίσει την ζωή, στον ίδ.

τερμόνιος, **-α**, **-ον**, αυτός που βρίσκεται κοντά στο τέλος της γης, σε Αισχύλ.

τέρμων, **-ονος**, **ὁ**, **I. 1.** = *τέρμα*, ὄριο, σύνορο, σε Ευρ.· και στον πληθ., στον ίδ. **2.** = Λατ. *Terminus*, σε Πλούτ. **II.** τέλος, *βίου*, σε Ευρ.

Τερπιάδης, **-ου**, **ὁ** (**τέρπω**), ο γιος της Τέρψης, ὄνομα του ραψωδού Φημία, σε Ομήρ. Οδ.

τερπί-κέραυνος, **-ον**, αυτός που τέρπεται, που ευχαριστιέται με τους κεραυνούς, επίθ. του Δία, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.

τερπνός, **-ῆ**, **-όν** (**τέρπω**)· **1.** ευχάριστος, χαρούμενος, εὐάρεστος, αυτός που προκαλεί τέρψη, σε Θεόγν., Αισχύλ. κ.λπ.· *τὸ τερπνόν*, χαρά, ευχαρίστηση, σε Θουκ.· *τὰ τερπνά*, τέρψεις, ἠδονές, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πρόσωπα, *αὐτῶ τερπνός*, με ευχαρίστηση για τον εαυτό του, σε Σοφ. — συγκρ. και υπερθ., *τερπνότερος*, *τερπνότατος*, σε Θεόγν.· μεταγεν. *τέρπνιστος*· επίρρ., *τερπνῶς*, στον ίδ.

τέρπω, Επικ. γ' ενικ. υποτ. *τέρπησι*· Ιων. παρατ. *τέρπεσκον*· μέλ. *τέρψω*, ἀόρ. *ἔτερμα* — Παθ. και Μέσ. ἔχουν τετραπλό ἀόρ. **I. 1.** ἀόρ. α' *ἔτερφθην*, Επικ. *ἔτάρφθην*, *τάρφθην*, γ' πληθ. *τάρφθεν*. **2.** Επικ. ἀόρ. β' *ἔτάρπην*, *τάρπην*, απαρ. *ταρπῆναι*, *ταρπήμεναι*, α' πληθ. υποτ. *τραπείομεν* (αντί *ταρπῶμεν*). **3.** ἀόρ. α' *ἔτερψάμην*, Επικ. υποτ. *τέρψομαι*. **4.** Επικ. ἀόρ. β' *ἔταρπόμεν*· επίσης με αναδιπλ. σε όλες τις εγκλίσεις, *τεταρπόμεν*, *τετάρπετο*, *τεταρπόμεσθα*, *τεταρπόμενος*· ικανοποιῶ, χαροποιῶ, προξενῶ χαρά, ευαρεστώ, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· ἀπόλ., παρέχω τέρψη, χαρά, σε Ομήρ. Οδ.· *τὰ τέρποντα*, χαρές, σε Σοφ. **II.** Παθ. και Μέσ., **1.** με γεν. πράγμ., απολαμβάνω πλήρως ἕνα πράγμα, το χορταίνω, σε Όμηρ.· μεταφ., *τεταρπόμεσθα γόοιο*, ας χορτάσουμε με τον θρήνο, στον ίδ. **2.** διασκεδάζω τον εαυτό μου, ευφραίνομαι, με δοτ. τρόπου, *φόρμιγγι*, *μύθοισι* κ.λπ., στον ίδ. κ.λπ.· ομοίως, *τέρπω ἐν θαλήης*, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· επίσης με μετχ., *τέρψει κλύων*, σε Σοφ.· *τέρπεται τιμώμενος*, σε Ευρ.· *ἀπόλ., πῖνε και τέρπου*, πίνε και διασκεδάζε, σε Ηρόδ. **3.** με σύστ. αντ., διασκεδάζω, *τέρπω ὄνησιν*, σε Ευρ.

τερπωλή, **ἦ**, ποιητ. αντί *τέρψις*, σε Ομήρ. Οδ., Θεόγν.

τερσαίνω, ξηραίνω, στεγνώνω, σε Ομήρ. Ιλ.

τέρσομαι, Παθ. με απαρ. Επικ. αορ. β' *τερσήναι*, *τερσήμεναι*, ὅπως αν προερχόταν από οριστ. *ἔτερσεν*· **I.** εἶμαι ἢ γίνομαι ξηρός, ξηραίνομαι, *ἔλκος ἔτέρσετο*, το τραύμα στέγνωσε, σε Ομήρ. Ιλ.· *θειλόπεδον τέρσεται ἠελίω*, η

πεδιάδα γίνεται κατάξερη από τον ήλιο, σε Ομήρ. Οδ.· με γεν., ὅσσε δακρυόφιν τέρσοντο, τα μάτια στέγνωσαν από τα δάκρυα, στο ίδ. **II.** Ενεργ. αμτβ. σε γ' ενικ. μέλ. *τέρσει* (όπως αν προερχόταν από ενεστ. *τέρρω*), σε Θεόκρ.

τερφθείην, ευκτ. Παθ. αορ. του *τέρπω*.

τερψί-μβροτος, -ον, αυτός που χαροποιεί τις καρδιές των ανθρώπων, *"Ηλιος*, σε Ομήρ. Οδ.

τερψί-νοος[ι], -ον, αυτός που γεμίζει την καρδιά με χαρά, σε Ανθ.

τέρψις, -εως και -ιος, ή (τέρπω), διασκέδαση, χαρά, ηδονή, *τινός*, από κάποιον ή σε κάποιο πράγμα, σε Ησίοδ., Τραγ.· *τέρψις ἐστὶ μοι*, με απαρ., είναι ευχαρίστησή μου να κάνω, σε Σοφ.· *απόλ.*, χαρά, ευφροσύνη, σε Θεόγν., Αισχύλ.

Τερψι-χόρη, Δωρ. -*χόρᾱ*, ή, αυτή που διασκεδάζει με τους χορούς, μια από τις εννέα Μούσες, σε Ησίοδ.

τερψί-χορος, -ον, επίσης. -**α, -ον**, αυτός που ευφραίνεται με τον χορό, σε Ανθ.

τεσσᾶρά-βοιος, -ον (ρᾶ, βοῦς), αυτός που αξίζει τέσσερα βόδια, σε Ομήρ. Ιλ.

τεσσᾶρᾶ-καί-δεκα, βλ. **τεσσαρεςκαίδεκα**.

τεσσᾶρᾶκαιδεκά-δωρος, -ον, αυτός που έχει μήκος δεκατεσσάρων παλαμών, σε Ανθ.

τεσσᾶράκοντα[ᾱ], Αττ. **τεττᾶράκοντα**, Ιων. **τεσσεράκοντα**, οί, αί, τά, **I.**

ἀκλιτα (*τέσσαρες*)· *σαράντα*, σε Όμηρ. κ.λπ. **II.** οί *τεσσαράκοντα*, οι Σαράντα, δικαστές που περιδιάβαιναν τους Αττικούς δήμους και αναλάμβαναν κάθε δίκη με αντικείμενο εγκλήματα εξύβρισης και διαφορές όχι ανώτερες των δέκα δραχμών, σε Δημ.

τεσσᾶρακοντᾶ-ετής, -ές (ἔτος), αυτός που έχει ηλικία σαράντα ετών, σε Ησίοδ.· Αττ. θηλ. **τετταρακονταετίς, -ίδος**, σε Πλάτ.

τεσσᾶρᾶκοντ-όργυιος, -ον, αυτός που έχει ύψος σαράντα οργυιές, σε Ηρόδ.

τεσσᾶρᾶκοντούτης, -ου, ὄ, = *τεσσαρακονταετής*, σε Λουκ.

τεσσᾶρᾶκοστός, -ή, -όν, I. όπως και σήμερα, Λατ. *quadragesimus*, σε Θουκ.

II. *τεσσαρακοστή (μοῖρα)*, ή, *τεσσαρακοστή*, νόμισμα της Χίου, στον ίδ.

τέσσᾶρες, οί, αί, τέσσαρα, τά, γεν. *τεσσάρων*· δοτ. *τέσσαρσι*, ποιητ. *τέττᾶσι*· μεταγεν. Αττ. **τέττᾶρες, τέττᾶρα**· στους Ιων. πεζογράφους, *τέσσερες, τέσσερα*,

δοτ. *τέσσερσι*· Δωρ. **τέτορες, τέτορα**· Αιολ. και Επικ. **πίσυρες, πίσυρα**· Βοιωτ.

πέτταρες· *τέσσερις*, Λατ. *quatuor*, σε Όμηρ. κ.λπ.

τεσσᾶρες-καί-δεκα, Ιων. **τεσσερ-, οί, αί, τά**, δεκατέσσερις, Λατ.

quatuordecim, το πρώτο συνθετικό παραμένει αμετάβλητο ακόμη και μετά από ουδ. ουσ., όπως *τεσσερεςκαίδεκα ἔτη*, σε Ηρόδ.

τεσσᾶρεςκαιδέκᾶτος, Ιων. **τεσσερ-, -η, -ον**, δέκατος τέταρτος, σε Ηρόδ. κ.λπ.

τεσσᾶρεςκαιδεκ-έτης, -ου, ὄ, αυτός που έχει ηλικία δεκατεσσάρων ετών, σε Πλούτ.

τεσσεράκοντα, τέσσερες, Ιων. αντί *τεσσαρ-*.

τεταγμένως, επιρρ. μτχ. Παθ. παρακ. του *τάσσω*, με τακτικό τρόπο, με τάξη, σε Ξεν.

τετᾶγών, -όντος, ὄ, Επικ. με αναδιπλ. μτχ. αορ. β', χωρίς ενεστ. εν χρήσει, *ρίψε ποδὸς τεταγών*, έχοντάς τον αρπάζει από το πόδι, σε Ομήρ. Ιλ.·

ρίπτασκον τεταγών, στο ίδ. (από √*TAG*, πρβλ. Λατ. *tango*, *te-tig-i*).

τέτᾶκα, παρακ. του *τείνω*.

τέταλμαι, Παθ. παρακ. του *τέλλω*· **τέταλτο**, γ' ενικ. υπερσ.

τέτᾶμαι, Παθ. παρακ. του *τείνω*.

τετᾶνό-θριξ, ὁ, ἡ, αὐτός που ἔχει μακριά ίσια μαλλιά, σε Πλάτ.

τετᾶνός, -ή, -όν (τείνω), τεντωμένος, ομαλός, λείος, σε Ανθ.

τετάνυστο, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. του *τανύω*.

τετᾶραγμένως, επιρρ. μτχ. Παθ. παρακ., σε σύγχυση, σε ταραχή, σε Ισοκρ.

τετάρπετο, γ' ενικ. με αναδιπλ. Παθ. αορ. β' του *τέρπω*· **τεταρπόμεσθα**, α' πληθ. υποτ. **τεταρπόμενος**, μτχ.

τεταρταῖος, -α, -ον, 1. τεσσάρων ημερών, *τεταρταῖος γενέσθαι*, είμαι τέσσερις ημέρες νεκρός, σε Ηρόδ.· *ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους*, σε Πλάτ. **2.** *τεταρταῖος πυρετός*, πυρετός που διαρκεί τέσσερις ημέρες, στον ίδ.

τεταρτη-μόριον, τό, το τέταρτο μέρος, τετράπλευρο, σε Ηρόδ.

τέταρτος, Επικ. επίσης **τέτρᾶτος, -η, -ον, I.** αὐτός που ακολουθεῖ ὕστερα ἀπὸ ἄλλους τρεις, Λατ. *quartus*, σε Όμηρ. **II.** *τὸ τέταρτον* ως επίρρ., η τέταρτη φορά, στον ίδ.· ως επίρρ. χωρίς το ἄρθρο, τέταρτον, σε Πλάτ. **III.** *ἡ τετάρτη:*

1. (ενν. *ἡμέρα*), η τέταρτη ημέρα, σε Ησίοδ., Ξεν. **2.** (ενν. *μοῖρα*), μέτρο υγρῶν (πρβλ. το Αγγλικό *quart*), σε Ηρόδ.

τετάσθην, Επικ. γ' δυϊκ. Παθ. υπερσ. του *τείνω*· **τέτατο**, Επικ. γ' ενικ.

τετάχᾶται, Ιων. γ' πληθ. Παθ. παρακ. του *τάσσω*.

τέτευχα, I. παρακ. του *τυγχάνω*. **II.** παρακ. του *τεύχω*.

τετεύχᾶται, -το, γ' πληθ. Παθ. παρακ. και υπερσ. του *τεύχω*.

τετεύχετον, γ' δυϊκ. παρακ. του *τεύχω*.

τετευχῆσθαι, Επικ. απαρ. Παθ. παρακ. με σημασία ενεστ., σχημ. ἀπὸ το ουσ.

τεύχεα, χωρίς ενεστ. σε χρήση, είμαι εξοπλισμένος, σε Ομήρ. Οδ.